

civile Jurisdiktion for Frederiksberg Sogn, med Undtagelse af jurisdictio voluntaria, burde henlægges til Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn. Det forekommer ogsaa mig fremdeles at være det Naturlige og Rigtige, navnlig henfset til den overordentlig raske Vægt, som Frederiksberg har. Det er høist sandsynligt, at den Ordning, man træffer igjennem det foreliggende Lovforslag, dersom den sker paa den her foreslaaede Maade, allerede om forholdsvis kort Tid vil vise sig utilfræffelig. Man venter jo, at der allerede i 1890, altsaa om 8 Aar, skulde være en Befolkning af 40,000 Mennesker paa Frederiksberg, og Forholdene udvise sig jo med overordentlig stor Haurtighed, saaledes at det ikke kan nytte at blive staaende ved Noget, som netop i Diebliffet lader sig gennemføre. Nu viser det sig jo, at Frederiksberg Kommunalbestyrelse har anbefalet, at Domsmyndigheder i borgerlige Retsager, med Undtagelse af private Politisager samt desuden Forvaltningen af Skifte- og Auktionsvesenet, henlægges til Borgmesteren; men Ministeriet har ment, og vistnok med Ret, at dette strider altsor meget mod den øvrige Ordning i Landet, til at man kan gaa ind derpaa. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Forslag fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse maa have sin Grund i, at man har frygtet for, at den nye Birkedommer, selv om der findes den Udskillelse af Jurisdiktionen Sted, som er foreslaaet, og selv om der indrettes et nyt Borgmesterembede, dog vil faae et Embede, som bliver overmaade vanskeligt, og som kan forudses om forholdsvis kort Tid paany at blive uoverkommeligt. Jeg tror derfor, at det vilde være et væsentligt Fremstridt, om de civile Sager bleve henlagte under Hof- og Stadsretten i Kjøbenhavn, og jeg tror, at det meget vel kunde ske, idet man iøvrigt opretholdt den her foreslaaede Ordning. En saadan Ordning vilde jo ogsaa stemme med, hvad der er foreslaaet i det her foreliggende Lovforslag om en Retsreform, thi der er det jo netop Tanken, at Dele af Søndre- og Nordre Birk skulle slaas sammen til en Underretskreds med Kjøbenhavn. Man vilde altsaa komme i væsentlig Overensstemmelse dermed ved allerede nu at henlægge den civile Domsmyndighed under Hof- og Stadsretten. Ogsaa jeg tillægger det en ikke ringe Betydning, hvad der er blevet fremhævet af den sidste ærede Rader, nemlig at Beboerne i Frederiksberg derved kunne opnaa at slippe med at faae to Instantser i stedet for nu tre. Jeg kan ikke se, at det paa noget Punkt vilde gribe egentlig forstyrrende ind i de tilvante Forhold eller i den Ordning, som nu foreslaas gennemført. At det mulig vilde gjøre en Udvidelse af Hof- og Stadsretten nødvendig, skal jeg ikke negte, men da der netop i Diebliffet foreligger et andet Lovforslag om Forandring i saa Henseende, kunde det jo netop særdeles vel tages under Overveielse sammen dermed. Jeg skal ikke undlade ved denne Leilighed tillige at

berøre et Forhold, som man ogsaa har set offentlig fremdraget, og som ganske vist maaske neppe vilde høre hjemme i denne Lov, men som dog staaar i nær Forbindelse dermed, og det er Spørgsmaalet, om det ikke vilde være rigtigt at forhøje Antallet af Kommunalbestyrelsens Medlemmer. Jeg veed vel, at dette Spørgsmaal ikke hører under Justitsministeren, men under Indenrigsministeren, men det turde dog vistnok netop ved samme Leilighed, naar man træffer en væsentlig Omordning af de kommunale Forhold ved at foreslaa ansat en særlig Borgmester, fortjene Overveielse, om ikke den nuværende Kommunalbestyrelse er altsor lille i Antal og derved de paagjældende Medlemmer faae et forholdsvis altsor besværligt Øverv. Jeg skulde ønske, at dette Forhold kunde komme i Betragtning samtidig med det her foreliggende, men jeg skal iøvrigt anbefale, at man gjør saa faa Ændringer i det foreliggende Lovforslag som mulig, for at det nogenlunde hurtig og let kunde gennemføres; men jeg haaber, at den Ændring, som jeg i Overensstemmelse med den sidste ærede Rader (Alberti) har bragt i Forslag, ikke vil volde nogen virkelig Vanskelighed eller medføre nogen Forsinkelte med Hensyn til Lovforslagets Gennemførelse.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg maa først protestere mod nogle Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem for Sørs Amts 2den Valgfreds (Alberti), forsaavidt som han vilde gjøre gjældende, at Motiverne til det foreliggende Lovforslag skulde stille de to foregaaende Retsbetjentens Embedsforrelse, navnlig Statsraad Petersens, i et ufordelagtigt Lys. Dette er jo aldeles ikke Tilfældet. Der siges jo ikke en Smule i Motiverne om, at disse Embedsmænd ikke bestyrede Embedet fuldstændig forsvareligt; men der siges kun, at de ikke kunde overkomme det, og at det ogsaa i deres Embedstid viste sig, at Embedet var overbebyrdet, og at de derfor vare nødt til at overlade mange Ting til Fuldmægtigene, som dog ikke gjerne burde været overladte til disse. Jeg tror ikke, at det skal kunne lykkes Nogen at paavise et eneste Ord i Motiverne, som kunde betragtes som en nedsettende Dom over disse to Mænds Embedsforrelse. Det er jo en fuldkommen ærlig Sag at sige, at det allerede under deres Embedstid viste sig, at Forretningerne vare for byrdefulde og talrige til, at de kunde bestyres af een Mand. Hvad iøvrigt selve Sagen angaar, vil jeg først bemærke, i Anledning af, hvad samme ærede Rigsdagsmand yttrede, at Spørgsmaalet om Frederiksbergs Inddragelse under Kjøbenhavn haade med Hensyn til den civile og den kriminelle Jurisdiktion jo har været Gjenstand for ud-særlig Underøggelse af den Kommision, som det ærede Medlem omtalte men Grunden til, at denne Ordning ikke blev iværksat, er jo navnlig den, at den mødte bestemt Modstand fra Frederiksbergs